

“ಎಷ್ಟು ಮಾತಾಡ್ತಿ ಮಾರಾಯ್ತು? ಏನೋ ಒಂದೆರಡು ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಬಡತನ ಬರುತ್ತಾ ನಮ್ಮೆ?”

“ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನೀವು ಹಿಂಗೇ ಹೇಳೋದು. ಬಂದೋರು ಇಲ್ಲೇ ಗೂಟ ಹೊಡ್ಕಂಡು ಕೂರೋದು. ಸಂಸಾರ ಪೇಟೇಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಯಾಪೈಸೆ ಖರ್ಚಿಲ್ಲ ಇವರಿಗೆ ನಮ್ಮನೇಲಿ ಉಪಚಾರ...”

ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಂದರೂ ಅಮ್ಮ ಯಾರೋ ಊರು, ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಅಪರಿಚಿತ ಜೀವಕ್ಕೆ ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಊಟ ಹಾಕಲು ಹಿಂಜರಿಯುವವಳಲ್ಲ. ಜಿಪುಣಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗಿರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

